

NEISTRAŽENI MRAK

U noći obasjanoj hladnim zrakama leptirastih sunašaca,
u plavom mraku, u perinama nježna srdašca,
kao okupan čarolijom božanske puti
budim se! u crnoj zjeni sile
koja izljeva ljubav u potocima mrkla mraka,
nekropolom vjeđe u gustoj kao mahovina
i crnoj kao gavranovo krilo kosi razvratne noćne vile.

Podižem se kao vampir iz groba,
žedan svježe krvi;
gonjen željom za tišinom
i milinom noćnog pejzaža,
kidam lance lažnih snova,
kidam Maje i Fatamorgane,
željan sam samo tanke kriške dunje
što jedina blješti medenim sjajem
u crnom, gustom i kao jama
dubokom mrklom mraku.

Noć,
božanstveno bdjenje Višeg Duha,
Više Sile;
za griješnika strah i opsjenarije,
za zdravu dušu strast i zanos melankolije,
noć,
tuđina,
bdjenje anđela čuvara,
smrt žamora i vreve,
putnikova metamorfoza,
noć,
najzlatnije zlato,
šapat prirode, sakramenat i otajstvo.
Noć, sudbonosni melem za otvorene rane,
zavoj duše što biva propiškana
laserom pogleda i žeravicom suze,
more osjećaja,
Harmagedon obraćenja,
pustoši
i pustopoljine tišine.

Ja se iskradam iz groba svakodnevice,
bacam u tvoje cjelivanje,
uživam ljubav na prijekore,
koje mi tvoje moćno srce zadaje.

Pijem svaku kap okrepljujuće tvoje krvi
i sišem mlijeko tvoje dojke,
o uzvišena slobodo,
ja letim u neistražene gozdove tvoga mraka.

NE ZABORAVI ME LJUBOVCE

Ostavljam na jastuku tvoje nježne puti,

uz zlato tvoje lanene kose,

cvjetak,

ružu s bodljikama

i krvlju natopljenim laticama.

Krv je simbol saveza i zajedništva,

našeg suživota i simbioze,

zajedno kušali smo slađ i gorčinu rajskog ploda,

zajedno, prolazili smo trnje i kamenje.

Ja sad idem

na putovanje u središte zemlje,

vraćam se supstanciji pepela i praha,

vraćam se u trulež i raspadanje.

Ti sad ideš, letiš, polijećeš,

kao perce raznošeno vjetrom,

tražiš dom svoj,

ti sad ideš u kristalne dvore

bezbrižno se vraćaš svome oceanu.

U dubini zemlje ja sad ginem

i nestaje mi svaki trag;

sjeti me se katkad milo moje,

ne zaboravi me ljubavnice.

VRISAK

Bujicom promrzlih suza,
gasim požar radosti i oblutak veselja,
krvcom sjete hranim
krupno biće tuge;
majka sam nesreće
što se u njedru rodi
i lovac na krik što mi se iz grla ote.
Riječ, samo puka riječ
me izda u jazbini vučjoj,
riječ što tijelom je postala i prebivala među nama,
riječ me izdala do bola
i strgla meso s kostiju
riječ što nas života košta.

Krzno nabaci na se,
ljudski gebis zamijeni vučjom gubicom,
kidaj tetive i vene,
budi miš koji riče.

ZAMELA NAS LJETA

Zamela nas ljeta, godine,
desetljeća, stoljeća zavidilje
kao vjetar ljetne oluje;
digao se prah do oblaka!
grči se utroba od trudova hore.

Pregazilo nas je vremena more,
sjajna dijadema,
spala je s glave i pokopali nas zidovi vode,
ginemo zajedno s egipatskom vojskom u jarku zaborava,
svi mitovi, vještice i čarolije,
sve je progutalo vrijeme.

Svi! ostarjeli su
i postali kosti od pepela i praha,
sve! pobijedilo je lice Hore
i proždrla usta vječite tišine.

ČEZNEM ZA PUSTINJAŠTVOM I SLOBODOM

Sazrio je u meni šiljak nezadovoljstva
i proklijale mladice mučnine;
svih ljigavih sablaznih slađi imam dosta,
štuf sam baršunastih ogrtača i plahta od svile.

Iskrvarila mi je utroba od mramornih kolača,
od šampanjca i opojnih vatrenih voda otrovala krv,
oslijepio sam od sjaja ulaštena dvora,
prestao sam se ufati u Vile i Mudrog Zmaja;
crveni život, zamijenio je otrov modre galice.

Sve doticane zvijezde
prstom oholosti i pohlepe, ugasle su,
medeno slatki mjesec,
obljutavio je u grlu,
svi užici i armagani taštine,
zatupili su me u lažnom ponosu
i zlata i srebra i biserje,
sada su ugarak prorajtanog vremena.

Ja čeznem za pustolovinom
i okrajkom okrijepe duše,
ja čeznem za gorama visokim
i morima dubokim,
ja čeznem za gladi, pustinjaštvom i slobodom!
Treba mi zraka za tuberkulozna pluća,
treba mi nade za osušene suvati,
treba mi hlada.

Pun sam bockavih pogleda i dobro ugojenih obraza,
kao krčag uzavrijele mašte,
kao kovčeg bisera bezvrijednih.

Uzimljem na se svežanj nade, vjere i avanture,
avant garde na visoke gore liječiti bolesnu dušu (rane)
i oprati prah grijehota u biserastom vrelu.

POTIOR VISA EST PERICULOSA
LIBERTAS QUIENTO SERVITIO.

GRIJE ME PLAMEN TVOJE BLIZINE

U srcu te mila nosim,
kao biser u zagrljaju mora,
obješena oko vrata kao kolajna
krasiš
sokolovu hrabrost tigrova oka.
Kao začarani talisman od sila zla me braniš,
i čuvaš u šaci od svakog bola,
snivam i spavam na perinama mekim,
u uspavanki bila tvojih rijeka
berem šesne plodove snova.
Jezdím valovima tvojih mora,
prstima prelazim bujnom kosom
garave tvoje puti
i ljubim očice modre boje
i miris ljetne svježine u pamćenju nosim,
ponosim se blagodatima tvojim (ponosim se svime).

U koračanju mutnim svijetom,
vode me tvoje mandoline,
tamburice, klape i roženice,
teku krvcom do u najmanje kapilara tančine.

Plovim tvojim morima,
jezdim ravnima,
i skakućem s brežuljaka na gore i planine.

Dok za plotom smrdljiva grada u tuđini
sjetan sjedim,
grije me plamen tvoje blizine.